

Воїнам-хліборобам

Ми косили жита на широких дніпровських роздоллі,
Нас вечерять не ждять по домівках, як ждали колись.
Нас не вбито тоді на кривавому ратному полі,
Просто ми, косарі, ночувати в степу остались.

В узголів'я собі ми поклали накошене жито,
І снопами лягли, і стулили скорботні уста...
Спитьсся нам по трудах, нас на ратному полі не вбито,
Просто жнивна ця ніч простяглася на довгі літа.

Ясен місяць сія на престолі небесному синім,
Спить звірина і птах, не зустрінеш душі навкруги.
Ми встаєм уночі і тривожним ключем журавлиним
Через поле ідем, косим сиві сипучі сніги.

Ми такі мовчазні, ми співаєм пісні безгомінні,
Як зерно з колосків, з наших душ випадають чуття,
Мимо сонних осель ми проходимо мовчки, як тіні,
А по нас вироста сизопера трава забуття.

Не тривожте себе, не шукайте, де наші могили,
Матері і жінки, не сумуйте сьогодні про нас.
Нам вертати не час — ми планету не всю обкосили,
Ми б хотіли прийти, та вертати додому не час.

На вітрах молодих наші коси видзвонюють легко,
Перед нами лапи непчатих майбутніх століть...
Нам обід не несить — від домівок зайшли ми далеко,
Тільки думу про нас у серцях назавжди понесить...

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.